

Sygnatura akt I C 2902/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 06-11-2017 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Porada-Łaska

Protokolant: sekretarz sądowy Sylwia Marek

po rozpoznaniu w dniu 06-11-2017 r. w Kaliszu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp.z.o.o. z siedzibą w W.

przeciwko R. N.

o zapłatę 2 357,40 zł

I. zasądza od pozwanego R. nadobnego na rzecz (...) Sp.z.o.o. z siedzibą w W. kwotę 2.357,40 zł (dwa tysiące trzysta pięćdziesiąt siedem złotych 40/100) z odsetkami odpowiednio:

– od kwoty 2.000 zł – z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, naliczanymi od dnia 13.06.2017 r.

– od kwoty 357,40 zł- odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od dnia 13.06.2017 r.

do dnia 06.11.2017 r.,

II. należność zasądzoną w pkt. I wyroku rozkłada na 8 (osiem) rat miesięcznych, w tym pierwsze 7 (siedem) rat w kwocie po 300,00 zł (trzysta złotych 00/100), a ostatnia rata w kwocie 257,40 zł (dwieście pięćdziesiąt siedem złotych 40/100) powiększona o odsetki określone w pkt I wyroku, raty płatne do ostatniego dnia każdego miesiąca, poczynając od miesiąca następnego od tego, w którym wyrok się uprawomocnił - z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od każdego uchybionego terminu płatności poszczególnych rat,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1017,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Katarzyna Porada-Łaska

Sygn. akt I C 2902/17

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniósł w dniu 13.06.2017 r. o zasądzenie od pozwanego R. N. kwoty 2.357,40 zł, w tym:

- 2.000 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu, tytułem należności głównej;

- 357,40 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu, tytułem skapitalizowanych odsetek umownych za faktyczne opóźnienie w spłacie pożyczki, liczonych w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia następnego po dniu wymagalności, tj. od 13.08.2016 r. do 19.04.2017 r.;

Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że pozwany zawarł z powodem umowę pożyczki nr (...), przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość za pośrednictwem platformy internetowej należącej do pożyczkodawcy. Pozwany dokonał rejestracji w systemie teleinformatycznym pożyczkodawcy, jednocześnie akceptując warunki umowy pożyczki oraz regulamin świadczenia usług drogą elektroniczną (...). Ponadto pozwany potwierdził warunki umowy poprzez dokonanie przelewu (...) grosza ze swojego rachunku bankowego na rachunek bankowy (...). W związku z zaakceptowaniem przez pozwanym warunków umowy pożyczki, powód w dniu 4.02.2016 r. przelewał na rachunek pozwanego kwotę 2.000 zł tytułem zawartej umowy pożyczki.

Postanowieniem z 21.08.2017 r. Sąd Rejonowy w Lublinie w sprawie sygn. VI Nc-e (...) stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Kaliszu.

Pozwany R. N. przyznał iż zawarł wskazaną pożyczkę i jej nie spłacił, wyraził chęć dokonania spłaty, przy czym wnosił o rozłożenie należności na raty, podnosząc iż znajduje się w bardzo trudnej sytuacji materialnej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) Sp. z o.o z siedzibą w W. udziela pożyczek gotówkowych przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość. Przy zawieraniu umowy pożyczki pożyczkobiorca korzysta ze standardowego procesu zawierania umowy za pomocą środków porozumiewania się na odległość. Za pomocą formularza rejestracyjnego umieszczonego na stronie internetowej należącej do (...) dokonuje się rejestracji. Podczas rejestracji pożyczkobiorca zobowiązany jest do oznaczenia odpowiednich pól, które zawierają oświadczenie: „Zapoznałem się i akceptuję postanowienia umowy oraz Regulamin świadczenia usług” oraz „Oświadczam, że zapoznałem się i akceptuję warunki ochrony moich danych osobowych”. Następnym krokiem niezbędnym do zakończenia procesu rejestracji jest uiszczenie opłaty rejestracyjnej w kwocie 0,1 zł na rachunek bankowy (...). Dokonanie tej czynności uznawane jest jako akceptacja przez pożyczkobiorcę warunków umowy ramowej pożyczki, po zweryfikowaniu danych podawanych we wniosku, powód wpłaca kwotę pożyczki na rachunek z którego dokonano płatności opłaty rejestracyjnej.

Pozwany R. N. potwierdził rejestrację i zgodził się na umowę pożyczki V..pl nr (...). Uiszczył kwotę 0,01 zł na rachunek (...) spółki (...). Pozwany zgodnie z procedurą dokonał przelewu wyżej wskazanej kwoty na rachunek tytułem przelewu: „Potwierdzam rejestrację i zgadzam się na umowę pożyczki V..pl”. Rejestracja i zgoda na umowę dotyczy jednak innej umowy pożyczki niż umowa będąca przedmiotem niniejszego pozwu, przy czym przelew ten został dokonany w dniu 4.02.2016 r. W ogólnych warunkach umowy pożyczki powód zastrzegł w § 10 ust. 1 możliwość naliczania odsetek ustawowych za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych.

Powód bezskutecznie wzywał pozwanego do zapłaty.

(okoliczności niesporne)

Pozwany jest bezrobotny, pozostaje na utrzymaniu matki, która przebywa na rencie chorobowej i uzyskuje z tego tytułu 2.000 zł, przy czym pozwany nie ma innej rodziny, matka wychowywała go samotnie.

(dowód: zeznania R. N. przesłuchanego w charakterze pozwanego k 32 w zw. z k 33)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przytoczonych wyżej dowodów, których prawdziwość i wiarygodność nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i podlega uwzględnieniu.

Zgodnie z art. 213 § 2 k.p.c., sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

W niniejszej sprawie pozwany uznał powództwo, a brak jest przesłanek przemawiających za tym, aby uznanie to było sprzeczne z prawem albo zasadami współżycia społecznego, czy też zmierzało do obejścia prawa.

Podstawą prawną powództwa jest art. 3 ust.1 ustawy z 12.05.2011 r. o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 1528 ze zm.), przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki (art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy). Natomiast przez kredyt konsumencki zawierany na odległość rozumie się umowę o kredyt konsumencki zawieraną z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość (art. 5 pkt 13 ustawy). Umowa zawarta przez strony była umową zawartą w drodze elektronicznej w oparciu o art. 8 i nast. ustawy z 30.05.2014 r. o prawach konsumentów (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 683 ze zm.) oraz ustawę z 18.07.2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1219 ze zm.).

Z powyższych względów orzeczono jak w punkcie I. wyroku uwzględniając powództwo w całości.

O odsetkach orzeczono więc na podstawie art. 481 § 1 k.c. oraz 482 § 1 k.c. w zw. z art. 359 § 2¹ k.c. i zostały one zasądzone zgodnie z żądaniem pozwu od dnia wniesienia pozwu – 13.06.2017 r. do dnia 6.11.2017 r. – dnia wyrokowania, co powiązane jest z dokonaniem rozłożenia zasądzzonego roszczenia na raty.

Pozwany złożył wniosek o rozłożenia dochodzonego roszczenia na raty, powołując się na ubóstwo swoje i swojej rodziny, wynikające również z problemów finansowych i osobistych, w tym zdrowotnych.

W myśl art. 320 k.p.c., w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Przepis ten reguluje kwestię tak zwanej dyskrecjonalnej władzy sędziowskiej, określanej też jako moratorium sędziowskie, i znajduje zastosowanie wtedy i tylko wtedy, gdy stan faktyczny przedmiotowej sprawy uzasadnia przekonanie Sądu orzekającego, że rzeczywiście zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony.

Jednocześnie podjęcie decyzji o rozłożeniu świadczenia na raty, pozwala na wyłączenie przepisów dotyczących nadawania wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności.

Dokonując rozłożenia na raty Sąd ingeruje w stosunek zobowiązaniowy między jego stronami odmiennie kształtując treść tego zobowiązania, tak więc ta daleko posunięta ingerencja może zostać poczyniona tylko jeżeli przy jej braku zostałyby naruszone jakieś reguły sprawiedliwościowe albo też odwołanie się do zasady zwykłego humanitaryzmu powodowałby, że wykonanie słusznego skądinąd wyroku skutkowałoby krzywdzącymi dla pozwanego skutkami.

W przedmiotowej sprawie występuje właśnie taka sytuacja, ponieważ pozwany i jego matka prowadząca wspólnie z nim gospodarstwo domowe znajdują się w bardzo trudnej sytuacji materialnej i osobistej, a w przypadku zasądzenia od razu całego świadczenia mogłoby w ich sytuacji dojść do naruszenia biologicznego minimum utrzymania lub społecznego minimum zapewniającego godne przeżycie.

Sytuacja osobista i finansowa pozwanego jest rzeczywiście bardzo trudna, przy czym nie ma on innych możliwości dokonywania spłaty jak z renty matki. Brak jest też przesłanek, żeby sytuacja rodzinna i zarobkowa pozwanego poprawiła się w dającym się przewidzieć czasie. Pozwany nie miałby więc możliwości natychmiastowego spełnienia świadczenia, natomiast może to zrobić w ratach. Wreszcie pozwany zachowywał się w stosunku do powoda poprawnie, praktycznie przyznał wszystkie okoliczności faktyczne i prawne, nie zamierzał przedłużać postępowania.

Z tych względów Sąd w punkcie II. wyroku rozłożył zasądzone świadczenie na 8 rat miesięcznych w kwotach po 300 zł (za wyjątkiem ostatniej raty wynoszącej 257,40 zł), powiększonych o odsetki określone w punkcie 1. wyroku, płatnych do ostatniego dnia każdego miesiąca, poczynając od miesiąca następującego po tym w którym wyrok się uprawomocni – z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od każdego uchybionego terminu płatności. W ocenie Sądu jedynie rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty w tej wysokości i częstotliwości uwzględni słuszny interes pozwanego.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie III. wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 3 k.p.c., zasądzając je w całości od powoda na rzecz pozwanej w wysokości 900 zł stawki minimalnej wynagrodzenia adwokata wynikającej z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800) w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z 3.10.2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2016 r., poz. 1668), oraz 17 zł opłaty od pełnomocnictwa, 17 zł opłaty od pełnomocnictwa i 100 zł opłaty od pozwu.

SSR Katarzyna Porada – Łaska